

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. K. K.**, zast. Mgr. Jakubem Drábkem, advokátem se sídlem Oldřichova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hl . m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2007, č. j. 12222/07-1500-105418, č. j. 12223/07-1500-105418, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2008, č. j. 9 Ca 326/2007 - 51,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2008, č. j. 9 Ca 326/2007 - 51, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále také „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl shora uvedené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti shora označeným rozhodnutím žalovaného, jimiž byly částečně změněny výroky rozhodnutí správce daně, a to v číslech jednacích a v datech vydání; ostatní části odvoláním napadených rozhodnutí zůstaly beze změny. Rozhodnutími správce daně došlo ke zřízení zástavního práva podle § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, s použitím § 152 a násl. občanského zákoníku na celkovou částku 915 449 Kč. Předmětem zástavního práva byly nemovitosti v rozhodnutích blíže definované. Městský soud žalobu odmítl podle § 70 písm. b) ve spojení s § 68 písm. e) a § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), neboť rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění daňové pohledávky označil za rozhodnutí předběžné povahy, která jsou ze soudního přezkumu vyloučena. V odůvodnění poukázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 162/2004 - 61.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., namítá tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Výslovně sice uváděl, že namítá důvody podle písm. a), b), d) citovaného ustanovení s. ř. s.,

nicméně jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, www.nssoud.cz, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel uvádí, že se městský soud nezabýval tím, zda a jak byly naplněny požadavky na zřízení zástavního práva, přestože se jedná o úkon orgánu státní správy, kterým je zasahováno do stěžovatelových práv, neboť tento úkon má i další důsledky, které spočívají nejen v zajištění daňové pohledávky, ale je rovněž způsobilý jak vyvolat běh nové lhůty pro vybrání daňového nedoplatku, tak i sdělení předpisu případného daňového penále.

Jestliže tedy zákon spojuje se zřízením zástavního práva takovéto procesní důsledky, pak se nemůže v žádném případě jednat pouze o úkon předběžné povahy, nýbrž o úkon, který je způsobilý založit, změnit, zrušit nebo závazně určit práva, a proto není vyloučen z přezkumu kompetenční výlukou dle § 70 s. ř. s.

Je-li úkon správního orgánu rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., je povinností správního soudu přezkoumat, zda byly jednoznačně dodrženy veškeré podmínky pro jeho vydání, resp. zda při jeho vydání správní orgán splnil všechny zákonem dané podmínky a zda vůbec byl oprávněn takový úkon učinit.

Proto stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje se závěry městského soudu učiněnými v napadeném usnesení, neboť správní rozhodnutí jsou předběžné povahy. Rozhodnutí o zřízení zástavního práva správce daně je spjato s daňovými pohledávkami, o nichž správce daně rozhodl platebními nebo dodatečnými platebními výměry. Proti nim mohl stěžovatel brojit v rámci daňového řízení i v rámci správního soudnictví. Kasační stížnost považuje tedy žalovaný za nedůvodnou a navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Uvedené řízení o kasační stížnosti bylo zdejším soudem usnesením ze dne 4. 6. 2009, č. j. 2 Afs 24/2009 - 82, přerušeno podle § 48 odst. 2 písm. f), § 120 s. ř. s. Jiný senát Nejvyššího správního soudu rozhodující ve věci sp. zn. 2 Afs 186/2006 usnesením ze dne 21. 8. 2008 postoupil věc uvedené spisové značky rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu podle § 17 odst. 1 s. ř. s., neboť při předběžném projednávání věci dospěl k odlišnému právnímu závěru, než jaký byl vysloven v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z něhož vyšel městský soud.

Dne 27. 10. 2009 rozšířený senát v předložené věci rozhodl. Dospěl k závěru, že rozhodnutí je rozhodnutím předběžné povahy, na které dopadá výluka podle § 70 písm. b) s. ř. s., pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné

povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné. Rozhodnutí o odvolání proti zřízení správcovského zástavního práva dle § 72 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které podléhá přezkoumání soudem, a nedopadá na ně kompetenční vyluka rozhodnutí předběžné povahy uvedená v § 70 písm. b) s. ř. s. V podrobnostech viz plné znění citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu dostupné na www.nssoud.cz.

S ohledem na to, že odpadla překážka, kvůli níž bylo řízení přerušeno, Nejvyšší správní soud podle § 48 odst. 4, § 120 s. ř. s. rozhodl o pokračování v řízení o kasační stížnosti. Po právní moci usnesení, jímž bylo vysloveno, že se v řízení pokračuje, dospěl rozhodující senát Nejvyššího správního soudu, vázán názorem rozšířeného senátu, k závěru, že městský soud pochybil, pokud žalobu odmítl, neboť v dané věci jsou předmětná žalobou napadená rozhodnutí rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a nedopadá na ně kompetenční vyluka podle § 70 s. ř. s.

Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.). Bude tedy nutné přezkoumat věc v mezích žalobních bodů.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti městský soud rozhodne v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu